

Giới thiệu Bạn Trai Tôi Đang Thối Rữa

Người dịch: Dương Lam

Độ dài: 7 chương

Tình trạng: Đã hoàn

** Warning: Truyện khẩu vị cực cực nặng, có yếu tố ăn thịt người. Vui lòng cân nhắc kĩ trước khi đọc.*

Cho đến giờ, kí ức của tôi về buổi chiều mùa hè ấy vẫn còn rất rõ. Cả bầu trời như bị chia cắt bởi những đụn mây xám xịt, thành những mảng rời rạc, nham nhỡ. Những tia nắng vàng thi thoảng vẫn len lỏi qua đó, chiếu xuống những tấm kính thủy tinh trên toà nhà cao ốc, khiến người đi đường phải loá mắt. Ăn trong không khí, luồn qua ô cửa? (*)

(*) Nguyên văn: 氖泳陀黎.

Sắc mặt anh tái xanh, hai tay anh giá lạnh. Anh siết chặt tay tôi, nói với tôi rằng: “Làm sao đây... Anh không thờ được nữa, hình như tim cũng ngừng đập luôn rồi.”

Một ngày sau, tôi ngủ thấy mùi hôi thối của xác chết; ba ngày sau, bạn trai tôi bắt đầu thối rữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Tôi Đang Thối Rữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tôi bung ly trà sữa lạnh mưa ở sạp hàng nhỏ ven đường, ngồi đợi anh dưới tòa nhà văn phòng. Không biết vì nguyên nhân gì mà bắt đầu từ sáng sớm nay, anh có vẻ rất khác thường: Sắc mặt tái xanh, chân tay lạnh buốt, đến cả bữa sáng cũng không ra ăn đã liên vội vội vàng vàng rời khỏi căn trọ nhỏ chúng tôi cùng thuê.

Mới vừa nãy thôi — chắc khoảng vào một tiếng đồng hồ trước, anh gọi tôi cho tôi một cuộc điện thoại, giọng anh khàn khàn, yêu cầu tôi tới dưới khu nhà anh làm việc để tìm anh ngay trưa nay. Tuy tôi thăm nghĩ hoặc trong lòng, nhưng sau vẫn làm theo lời anh.

Có thể là chuyện gì đây nhỉ?

Tôi vừa nghĩ thế, vừa ngẩng đầu nhìn lên vòm trời cao trên kia. Đêm qua trời mưa như trút nước, sấm rung chớp giắt, đến nỗi đến tận lúc này mà trong không khí vẫn còn vương vất mùi nước mưa ngai ngái quanh. Nền trời xanh thăm thẳm vì được cơn mưa gột rửa giờ đã bị những áng mây trắng xám cắt rạch thành những đường nham nhỡ, thi thoảng he hé thả ra những tia nắng vàng ươm chiếu xuống lớp kính thủy tinh của những tòa nhà, kích thích dây thần kinh thị giác của con người.

Tôi đã nghe thấy tiếng bước chân của anh. Con người là sinh vật có linh hồn, ví như lúc này, rõ ràng tiếng bước chân nghe được chỉ là thứ âm thanh tạo ra bởi các tác nhân vật lý không thể đơn giản hơn được nữa, vậy mà lại có thể khiến người hiểu anh vừa nghe qua là đã nhận ngay ra được. Tôi bèn vui vẻ quay lại, nói: “À, có chuyện gì mà gấp gấp vậy anh?”

Lời vừa nói ra, khuôn miệng mới ngay một giây trước còn đang tươi cười của tôi tức khắc không thốt nổi một từ.

Sắc mặt anh... rất tệ. Tệ tới mức khiến tôi liên tưởng đến những xác sống trong mấy bộ phim điện ảnh về ngày tận thế. Anh bị bệnh rồi ư? Vậy nên mới... Tôi suy nghĩ, đoán chắc do mấy tối gần đây đi ngủ không đóng cửa sổ nên bị cảm lạnh rồi, hoặc là cơm tối có bỏ mấy thứ anh ăn không quen...

Tôi không tìm được một chút manh mối nào, sau cùng vẫn đặt ly trà sữa trong tay xuống, bước tới nắm chặt lấy hai tay anh — lạnh ngắt, đôi tay lạnh đến mức khiến người ta không cách nào chịu đựng — bảo: “Thật là, bị bệnh mà sao hồi sáng không chịu nói? Đi bệnh viện đi...” Liên đó, tôi áp tay mình lên trán anh. Có lẽ do ảo giác của tôi mà trong cái chớp mắt tôi vươn tay tới ấy, cơ thể anh thoáng cứng lại, nhưng cũng không ngăn cản hành động của tôi.

“...”

“...” Yên lặng một lúc.

Trán anh... lạnh giá hết như đôi tay anh vậy — chứ không hề nóng bỏng như trong tưởng tượng của tôi. Đáy lòng tôi bắt đầu hoảng loạn, tôi run rẩy lần sờ khắp cơ thể anh, bắt chập mọi ánh mắt khó hiểu của những người qua lại. Dưới tay là nhiệt độ lạnh giá chưa từng thay đổi, chỉ duy có mái tóc và lớp vải vóc được ánh mặt trời chiếu xuống trực tiếp trên vai là còn mang chút nào hơi ấm quen thuộc.

Tôi cố ép mình bình tĩnh lại, mở lời: “Mau... Mau bắt xe đi bệnh viện đi anh!” Rồi xoay người, định ra lẽ đường bắt một chiếc taxi, thế nhưng —

Nhưng đã bị anh kéo siết lại, ôm chặt ở chỗ cũ không thể nhúc nhích.

Sắc mặt anh tái xanh, hai tay anh giá lạnh. Anh siết chặt tay tôi, nói với tôi rằng: “Làm sao đây... Anh không còn hơi thở nữa, hình như tim cũng ngừng đập luôn rồi.”

Giọng anh lúc này nghe còn khàn hơn cả hồi sáng, thậm chí có thể nói là kì quái. Giọng nói đó dường như không phải giọng nói phát ra theo con đường thông thường, mà chỉ là... đơn giản là thứ âm thanh được tạo ra từ những rung động gượng ép trên dây thanh đới.

Mở đầu của câu chuyện xưa cũ này, chính là như thế.

Tôi bắt xe cùng anh trở về căn trọ nhỏ của chúng tôi, cũng không biết là vì nói chuyện quá khó nhọc hay bởi tâm trạng anh không muốn nói nhiều mà vừa bước qua cánh cửa, anh đã nằm ngay lên giường, hai mắt nhắm chặt, im phăng phắc.

Tôi không tài nào diễn tả nổi cảm xúc của mình lúc này. Tôi nghĩ hẳn mình đã kinh hãi quá độ dẫn đến đánh mất năng lực phản ứng nên có rồi. Sau mấy lần do dự, dường như để khẳng định một điều gì, tôi ngồi xuống mép giường, áp tai mình lên lồng ngực anh: Quà vậy, không có tiếng tim đập. Tôi duỗi ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải ra đặt dưới lỗ mũi anh: Quà vậy, cũng không có hô hấp.

Rốt cuộc... là chuyện gì thế này?

Đường như phát hiện ra hành động lén lút của tôi, thân xác đang nằm ngay ngắn trên giường vụt mở mắt, nhìn tôi trần trụi khiến tôi trở tay không kịp. Chỉ là... ánh mắt đó, dờ dẩn như mắt cá chết vậy. Tôi hiểu rõ từng li từng tí ý tứ của anh, anh đang hỏi tôi đã chơi đã chưa. Tôi cười ngượng ngập, nhẹ nhàng vòng ôm cơ thể nằm trên giường của anh một cách nịnh nọt, rồi dụi đầu mình vào hõm cổ anh.

Cơ thể anh, chân thật, lạnh giá. Lạnh đến làm tôi run lên.

Và rồi tôi rõ ràng mọi chuyện, tôi không thể buông tay. Nếu như vào lúc này, tôi buông tay rồi, vậy... Anh sẽ ra sao đây? Bất kể sự việc có bề tắc nhường nào, chỉ cần phương pháp đúng đắn thì nhất định vẫn có thể giải quyết. Dù rằng, có mất đi hô hấp hay tim đã ngừng đập. Tôi của thuở ban đầu, vẫn còn khao khát, thiết tha dù có phải đơn phương tình nguyện như thế.

Cứ như thế, cứ giữ nguyên tư thế đó, chẳng biết đã trôi qua bao lâu. Cũng có lẽ là mấy phút, hoặc có lẽ là mười mấy phút, tôi bất chợt ngửi thấy một thứ mùi tanh của máu chẳng mấy dễ chịu. Mỗi đầu tôi tưởng mình ảo giác, nhưng thứ mùi ấy lại càng ngày càng nồng, tựa tựa như cái mùi trong mấy hàng thịt sống ngoài chợ. Tôi cau mày, nhòm người dậy, tìm kiếm nơi phát ra thứ mùi đó.

Đó, là ga giường đã bị nhuộm đỏ.

Tôi sốt ruột lần tìm xem là vết thương ở chỗ nào, thậm chí còn có thể cảm giác được nơi chớp mũi mình đang dần lấm tẩm mồ hôi. Đôi mắt vô thần của anh ấy vẫn đang lảng lạng nhìn tôi không rời, sau đó, trong vẻ mặt như sắp sửa bật khóc đến nơi của tôi, anh nâng tay trái lên, xòe bàn tay ra.

Trong lòng bàn tay của anh, có một hàng lỗ nhỏ xếp thẳng tắp... Số lượng là, bốn lỗ. Một thứ vật thể màu đỏ sậm bán đông đặc đang nhô xuống một cách chậm chạp. Đã khó có thể phân rõ xem thứ đó rốt cuộc là máu hay là thịt nát.

Trông ra thì có vẻ như bởi vì nắm tay quá mạnh mà đầu ngón tay của anh đã đâm hẳn vào lòng bàn tay, sâu hoắm.

Anh nằm trên chiếc giường, lồng ngực phập phồng với một vẻ khó nhọc, gắng gượng ép dây thanh đới của mình rung lên, rồi dùng chất giọng khàn đặc chẳng thể nghe rõ để nói với tôi: “Không có... cảm giác...” Tựa như mỗi một âm tiết phát ra đều phải hao phí một lượng sinh lực không hề nhỏ.

“...” Tôi, không nói được lời nào.

Hoặc là, hoàn toàn không biết nên nói những lời nào. An ủi anh ư? Nhưng, như vậy thì nó sẽ chỉ là những lời thăm hỏi xã giao chẳng chút ý nghĩa. Bởi vì, những lời chót lưỡi đầu môi mà ai cũng có thể nói ra được đó... cũng chẳng thể thực sự thay đổi được gì.

Đầu óc tôi mụ mị dần, trong mấy phút đó, tôi đã quên mất là đáng lý ra mình phải đi lấy hộp thuốc để xử lý vết thương cho anh trước.

Mãi đến khi —

Mãi đến khi, một cánh tay khác của anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc tôi, tôi mới lần nữa hướng ánh nhìn sang anh, vào ngay gương mặt tái trắng đó.

Chàng trai trước mắt đã rướn người ngồi dậy, với một chút đơ cứng trong hành động, anh vuốt nhẹ trên tóc tôi, trong khi vẫn gắng sức điều khiển những khối cơ trên gương mặt để lộ ra một vẻ mặt tươi cười... Tôi cảm thấy, đó, có lẽ... hẳn là đang cười.

Tôi phì cười thành tiếng.

“Đúng là một nụ cười sứt sẹo, anh đó!” Tôi nghe thấy mình nói như thế, và rồi, tôi nhận ra mình cũng đang trưng ra một nụ cười sứt sẹo hết như vậy. Đó là... thật giống như thời còn thơ ấu, cũng nụ cười toe toét mỗi khi nhận được kẹo bánh ấy.

Anh không nói gì thêm, cũng chẳng làm gì nữa. Chỉ là vẫn tiếp tục hành động ấn giữ đầu tôi. Tôi có thể cảm giác được những ngón tay lạnh giá của anh đang miết nhẹ mấy sợi tóc của tôi. Luồng hơi lạnh này, vào lúc này, trong cảm nhận của tôi, vậy mà lại thân mật và ấm áp đến thế.

— Không sai, là ấm áp. Không phải cái thứ ấm áp bình thường, có thể cảm nhận được kia, mà là loại ấm áp có thể dẹp yên mọi điều sợ hãi, sưởi ấm tận linh hồn.

Tôi kéo cánh tay lành lặn đang đặt trên đỉnh đầu mình của anh xuống, áp lên trên mặt, tựa như mình phải thật mạnh mẽ.

Bởi vì, từ nay về sau, sẽ không có ai cho tôi biết phải làm như thế nào nữa, cũng sẽ chẳng còn vị đàn anh giỏi giang nào bắt tôi phải noi gương học theo. Cả thế giới này, chỉ còn lại hai con người bọn tôi. Hai người — đã gặp phải... hiện tượng kì lạ không thể nói với ai.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Tôi Đang Thối Rữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Có lẽ anh đã nhận ra sự khác lạ của cơ thể mình từ sáng sớm hôm trước, vậy nên chỉ cố đi làm một buổi... là xin nghỉ việc. Nhưng dù vậy thì yêu cầu đột ngột này cũng khiến anh, vốn không thoải mái trong người, nảy sinh mấy câu lời qua tiếng lại với cấp trên, chỉ là cuối cùng anh vẫn bình an đạt được như ý nguyện.

Hôm qua, anh bỏ đi quá mức vội vã, vội đến mức chỉ một thân một mình đã lao vọt ra khỏi tòa kiến trúc được vây kín bởi xi măng cốt thép đó, tìm tới siết chặt lấy hai tay tôi.

Tôi đoán chắc rằng dù có thế nào, tôi cũng không thể thực sự hiểu hết được cảm xúc của anh lúc này. Vậy nên tôi tựa như với mình: Bất cứ những lời sáo rỗng giả tạo ra về thấu hiểu gì đó, hãy cứ miễn hết đi. Thứ anh cần giờ này, có chăng chỉ là —

“Muốn ăn sáng không?”

— Thứ anh cần chỉ là sự đối xử như đối với một con người bình thường.

Đôi mắt đùng đục của anh ngược nhìn bát cháo tôi đang bung, lắc đầu, lại lắc đầu, rồi lê cơ thể mình bước ra phòng khách.

Tôi cảm thấy hơi chút hụt hẫng, sau đó liền tự nhủ với mình rằng, biết đâu... là do thể chất của anh bây giờ không cần phải ăn uống thì sao! Trong niềm tự hào về khả năng nhập vai thần sâu và sức thừa nhận mạnh mẽ của mình, tôi cô độc giải quyết xong bữa trưa, đánh tiếng với anh, hiện vẫn đang ngồi xem ti vi trong phòng khách, sau đó đi ra ngoài... thu xếp mọi việc sau này cho anh.

Rất nhiều đồ đạc của anh vẫn còn để lại ở chỗ làm, tôi phải đi thu dọn chúng, tiện thể, chịu đựng nét mặt hậm hực của cấp trên của anh. Tồn cả buổi sáng, nói rất cổ hợm, cộng thêm nỗi N nộ cười và N lời xin lỗi, và rồi, cuối cùng tôi ôm thùng các tông — bên trong chứa đầy những đồ dùng văn phòng của anh — lê bước trên đường phố. Trong thành phố lớn phồn hoa này, sự mất tích của một cá thể sẽ chẳng khiến bất cứ ai chú ý.

Khó mà tin được, thế mà tôi lại đang nghiền ngẫm suy xét xem vì có gì mà anh biến thành như thế này?

Không có những vết đốm thi thể, cũng không có hiện tượng co cứng tử thi như trong sách miêu tả, từng động tác của anh sáng nay đều linh hoạt không khác gì người thường. Điểm khác biệt duy nhất, hẳn chính là không còn hô hấp, nhịp tim, cơ thể lạnh lẽo, đôi mắt vô hồn, và thần kinh không còn cảm nhận được đau đớn.

Sau mấy lần lưỡng lự, tôi vẫn quyết định tới bệnh viện một chuyến. Chỉ cần vờ ra vẻ như tôi để xin tư vấn, hẳn là không vấn đề gì... chứ?

Kết quả chính là, tôi bị bác sĩ đuổi ra khỏi phòng khám.

Tôi hỏi bác sĩ: “Người không có hô hấp, không có nhịp tim... là chết rồi đúng không?”

Bác sĩ đáp: “Về mặt học thuật, não chết rồi mới được coi là chết hoàn toàn.”

Tôi hỏi bác sĩ: “Vậy thời gian thì sao?”

Bác sĩ đáp: “Từ vài giây đến vài chục phút, tùy vào từng người mà sẽ có xê dịch.”

Tôi hỏi bác sĩ: “Vậy, nếu một người không còn cảm giác được đau đớn, thì là chuyện gì xảy ra?”

Bác sĩ đáp: “Chứng mất cảm giác đau chẳng? Nguyên nhân thì đa dạng, nhiều lắm, tôi không thể kết luận chỉ dựa vào những lời mô tả suông vậy được.”

Tôi hỏi bác sĩ: “Còn, còn có... vết thương trong lòng bàn tay không thể khép miệng được thì sao?”

Bác sĩ đáp: “...”

Tôi hỏi bác sĩ: “Nếu như một người có những triệu chứng ở trên, rồi bụng còn hơi phình lên, thì là chuyện gì được đây?”

Bác sĩ hỏi lại: “... Rốt cuộc cô tới làm gì vậy hả?”

Bị đuổi ra khỏi phòng khám, tôi ôm thùng các tông lang thang trên các con phố. Tuy rằng tôi có lòng chỉ mong được về nhà để bên anh ngay lập tức, nhưng... tôi rõ ràng hơn bao giờ hết, chỉ cần tôi vừa bước chân qua ngưỡng cửa, hết thảy mọi thứ sẽ chỉ còn là cơ thể anh giờ phút này. Những lời nói đó, cơ bản chẳng còn thời gian để suy xét... chẳng còn thời gian để suy nghĩ về sau này, về tương lai, về câu chuyện của hai chúng tôi.

Tôi nên làm sao đây? Chỉ ít, trước khi anh khôi phục lại bình thường như trước, đây là chuyện mà tôi nên suy tính kỹ đồng thời biến nó thành hành động — đương nhiên, tiền đề là anh có thể khôi phục như trước.

Chập choạng tối, sau khi mua đồ ăn ở cửa tiệm anh thích nhất, tôi đẩy cánh cửa nhà ra. Gọi to tên anh, nhưng không ai đáp lời. Phòng khách không một bóng người, phòng ăn không một bóng người, phòng ngủ không một bóng người. Tôi cau mày, đầu nghĩ với tình trạng của anh bây giờ, hẳn anh sẽ không lựa chọn hành động chạy xộc ra đường đâu, lại càng không...

Tôi mở tủ giày, quả vậy, giày của anh vẫn còn nguyên không thiếu một đôi. Vậy thì... hiện đang có chuyện gì thế này?

Tôi đặt hộp đồ ăn xuống bàn, nhận ra chiếc ti vi trong phòng khách vẫn còn hơi âm ỉm. Sau đó, có tiếng vang khe khẽ từ phòng tắm truyền tới.

Gì vậy nhỉ... Hoá ra là ở trong đó, làm hại tôi tủa mồ hôi lạnh cả nửa người. Tôi nhún vai, bước đi với một nhịp độ nhanh lẹ, êm ái, tiến về phía đó, mở cánh cửa phòng tắm ra.

—

Và rồi, tôi hồi hận. Không, cho dù có gõ cửa thì cũng chẳng thể thay đổi được sự việc đang diễn ra trong đó.

Một mùi tanh tươi khó có thể diễn tả bằng lời (Tôi cũng không chắc rốt cuộc đây là mùi gì, có thể nó khá tởm, nhưng hơn hết, nó khiến người ta không tài nào chịu nổi) từ bên trong xộc thẳng vào mặt. Anh đang ngồi trong bồn tắm... Trong bồn tắm, thứ chất lỏng với màu đỏ thẫm đang ngả dần sang đen hoặc nâu vàng ánh sắc lá loang ra kín cả bồn nước.

Anh quay đầu sang nhìn về phía tôi, trong một con mắt, nhãn cầu đã bị đắm nát.

“...” Tôi nín lặng, nhìn anh trân trân, cổ họng chế con xúc động chỉ muốn hét toáng lên và hai chân nhũn ra như bún.

Cảnh tượng trước mắt này, vốn trước kia chỉ có thể trông thấy trên màn ảnh của các bộ phim kinh dị, vậy mà, vào giờ này hôm nay lại được tái hiện đầy chân thực trong chính căn phòng tắm nhà tôi. Và chàng trai trước mặt tôi đây...

Là anh.

Hoặc cũng có thể nói, chỉ vừa lờ mờ nghĩ tới câu tựa tựa như “là anh, con người này”, thứ cảm xúc tiêu cực một cách lạ lùng ấy liền được quét đi sạch trơn, đến cả đôi chân không thể bước đi này cũng chỉ còn là tàn dư từ một ảo giác mới vừa, không hơn.

— “Anh thật là... ầu tả quá rồi!” Cứ cho là không cảm giác được đau đớn thì cũng không thể đối xử với cơ thể mình như thế. Uống thay cho tôi, lúc ở bên ngoài vẫn mãi vất óc suy nghĩ xem phải làm thế nào để giúp anh kiểm soát tình hình và hồi phục lại như xưa.

Xưa nay tôi chưa bao giờ giận dữ như giờ phút này, ít nhất là... chưa từng lớn tiếng quát nạt anh như thế. Quát xong thì đến cả hô hấp cũng trở nên khó nhọc, còn chẳng thèm để ý xem anh có nghe và hiểu rõ hay không, tôi cứ phăm phăm đi thẳng đến bên cạnh bồn tắm, định kéo anh đứng dậy. Nhưng khi ánh mắt rơi vào một điểm nào đó, cả người tôi tức khắc đông cứng tại chỗ.

Ở vùng bụng của anh... không, nên hình dung nó thế nào đây? Hẳn phải là nội tạng của anh. Vắt ngang qua khoang bụng anh là mấy đoạn ruột còn đang nổi lên phềnh trên mặt nước.

Nơi mà xưa nay vẫn được gọi là phần bụng trên cơ thể con người ấy giờ đã là một cái hốc sâu và rộng, khiến mấy khúc xương sườn dưới cùng lộ ra rõ ràng trước mắt. Dưới đó nữa... chính là mấy cục thịt tương tự như nội tạng của động vật mới mọc, phần ruột có thể ngờ ngợ đoán được qua vẻ bề ngoài của nó, và những phần tử mỡ vàng sệt mà tôi từng trêu chọc anh rằng chúng đang tăng trưởng từng ngày. Ở phía trên cái hốc đó, tựa hồ vẫn có thể trông thấy một phần của lá phổi, nơi mà hiện đang say giấc trong cơ thể, không một chút dấu hiệu sự sống.

Thi thể con người, chính là như thế này ư?

Mãi một lúc lâu tôi không nói nổi lời nào. Tôi hít thở một hơi sâu, kiểm soát cảm xúc của mình, rồi liền đó tìm ngay ra trọng điểm: “Có phải anh thấy tự hành hạ mình vậy vui lắm không hả?”

Tôi dùng hai tay xoay gương mặt lạnh lẽo của anh về đối diện với mình, con mắt duy nhất còn lại, dùng đục và vô hồn của anh, hẳn là đang nhìn tôi.

Khuôn miệng anh mấp mấp hé mở, nhưng rồi cũng chẳng phát ra một chút âm thanh nào sau đó.

Cuối cùng, không chịu nổi, tôi mềm giọng xuống, lực siết nơi hai tay dần chuyển thành cái nâng nhẹ: “Đã... không nói được nữa rồi à?”

Anh gật đầu, sau đó chìa đôi tay dính dính vết máu ra, tách hai tay tôi khỏi tay anh, dùng đầu ngón tay viết lên lòng bàn tay tôi một cách đầy linh hoạt... Bụng, trướng hơi, bên trong... thối rữa.

Nội tạng — nhất là dạ dày và đường ruột, bởi vì chứa nhiều các loại vi khuẩn và chất dinh dưỡng, thường là bộ phận dễ bị phân hủy nhất sau khi chết. Mà một số lượng lớn gồm nhiều loại vi khuẩn sinh sôi thì sẽ làm sinh ra chất hôi, cuối cùng, lớp vỏ da không chứa nổi nữa rồi rách toạc.

Đột nhiên tôi nhớ tới câu nói mình đã từng đọc được ở một nơi nào đó. Hóa ra... là thế này ư? Anh... đã chết rồi ư? Người đang ngồi trước mặt tôi đây... đã là một... thi thể thực sự.

Không cảm nổi lòng mình, tôi hôn lên đôi môi lạnh lạnh của anh.

Không sao cả, cứ cho là thi thể đi nữa thì đã làm sao? — Với sự tự tin không biết lấy từ đâu ra, tôi siết tay anh thật chặt, miệng nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Tôi Đang Thối Rữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tôi bắt đầu thu dọn “Hiện trường giải phẫu thi thể” trong bồn tắm.

Tôi cưỡng chế xách anh chàng cứ mãi dềnh dàng không chịu chuyển chỗ ngồi nọ ra khỏi bồn tắm, rồi lần mò trong bồn tắm loang đầy máu, tìm được nút bịt lỗ thoát nước. Dòng nước đỏ thẫm mang theo thứ mùi gay mũi kia chảy ào xuống đó, tạo thành một xoáy nước nho nhỏ. Nhưng, trên vách bồn bằng sứ trắng vẫn phủ đầy những bọt bông màu da, và dưới cùng cũng còn sót lại một lượng lớn mô bộ phận trên cơ thể.

Tôi đỡ trán, sau đó... dòng máu loãng trên tay chảy ra khắp mặt tôi. Liền đó, tôi tức khắc nhận ra rằng đôi mắt và lỗ mũi của mình đã dần quen với những cảnh tượng và thứ mùi này rồi.

— Bất chợt không biết mình nên dùng vẻ mặt, biểu cảm gì, tôi cảm thấy mình đã không cách nào nhìn thẳng vào tình cảm có hơi thiên vị của mình một cách thật công tâm được nữa.

Nếu phải nói tới khởi đầu của hết thảy những thứ này... Tôi quay sang nhìn anh, người vẫn đang đứng bên cạnh mình một cái. Thứ đang chảy xuống trên người — cũng không thể nói rõ rốt cuộc là thứ chất lỏng gì, đã khô cạn thành một vùng nước nhỏ màu nâu đỏ trên lớp gạch men dưới lòng bàn chân anh. Còn chính bản thân anh, thì cứ đứng mãi một chỗ không biết làm sao, hệt như một đũa tre.

Thứ còn sót lại đó... con người duy nhất đã sớm tan rã từ lâu, thùy tính thể dùng đục, ánh mắt không còn trong veo rũ xuống, tựa như đang chăm chú nhìn vào một điểm nào đó dưới chân.

Im lặng một chốc, tôi cũng dùng hành động đang làm lại, đôi môi mấp mấp rồi không phát ra được lời nào.

Có lẽ, là bởi nỗi xót xa trong tim. Nỗi đau nhức như có mấy cây kim rạch qua bắt đầu từ ngay trong khoang tim, dần lan ra khắp cả lồng ngực.

Tựa như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của tôi, anh ngược mắt, chậm chậm bước lại gần, để lại trên lớp gạch men màu ngà một chuỗi dấu chân đỏ sặc máu. Sau đó, anh đã làm một chuyện tôi hoàn toàn không ngờ đến: Anh cầm vòi hoa sen lên, vặn mở van vòi, dùng dòng nước để rửa sạch vách trong của bồn tắm rồi không chút do dự gạt hết mọi thứ trên người mình xuống, xả ra theo cống thoát nước.

...

Tôi ngẩn người, bóng lưng quả quyết của cái xác này vậy mà lại có vẻ cao lớn hơn bất cứ lúc nào trước đây.

Sau đó, tôi đoán ra được suy nghĩ của anh. Anh đã từng nói với tôi, so với việc cố già mồm chống chế, thì giải quyết cho tốt vấn đề trước mắt mới là quan trọng hơn cả. Thế là, tôi ngừng nguyền rủa, bắt đầu dọn dẹp căn phòng tắm trông chẳng khác gì lò mổ này. Tôi dội nước xả hết máu trong bồn tắm xuống cống thoát nước, dùng giẻ lau lau khô toàn bộ mọi dấu vết trên mặt đất, và... dùng hết cả hai cuộn giấy vệ sinh mới lau khô người cho anh được.

— Nhất là phần bụng trống hoác của anh. Tuy nói là “lau khô”, nhưng tựa hồ bên trong vẫn còn tích lại không ít những **.

Có hơi... không biết nên làm thế nào. Tay phải tôi run rẩy, ngay cái khoảnh khắc chỉ một giây trước khi vớ vào khoang bụng trống rỗng đó, nó đột ngột rụt ngay về. Tôi không rõ mình đang sợ hãi điều gì, nhưng...

... Tôi cảm nhận được ánh nhìn của anh. Tôi nuốt nước miếng, đưa tay, chậm chậm vớ vào trong bụng anh.

Đó là một thứ cảm giác thật khó nói, nhất là khi trong lòng bạn đang không ngừng cường điệu rằng đây chính là bụng anh. Tay tôi... đang ở ngay trong cơ thể anh. À há, ở ngay trong cơ thể anh đây...

Tôi có thể cảm giác được tim mình đang đập dồn lên từng hồi, nhanh và mạnh, nhiệt độ hai bên má dần tăng cao, bàn tay đang cảm miếng giấy để thấm nước chạm vào phần bên trong lưng lồng thịt của anh. So với cái lạnh giá trong đó, đầu ngón tay tôi so ra vẫn được coi là ấm nóng. Xúc cảm ấy cũng tương tự như những miếng thịt mà trước kia tôi vẫn hay sơ chế trong phòng bếp, chỉ là, vào thời điểm này mà lại mang anh ra sơ chế với mớ thịt bò thịt heo đó thì quả thật có hơi... biến thái. Tôi thăm tự si và mình trong bụng, rồi lấy khăn giấy cẩn thận thấm hút sạch sẽ những ** trong khoang bụng anh.

“Xong rồi!” Tôi có thể cảm giác được trên trán và nơi chóp mũi mình đang tỏa mồ hôi. Tôi thở mạnh ra một hơi, vừa đặt mông ngồi xuống trên lớp gạch men trong phòng tắm, vừa ngẩng đầu tươi cười với anh.

Nét mặt anh vẫn rất một vẻ vô tri, từ hình dáng méo xệch của những múi cơ trên mặt là có thể nhìn ra, tôi đoán rằng anh đang mỉm cười. Cánh tay lạnh giá của anh đặt trên đầu tóc tôi... Tôi cảm giác được, động tác này, hẳn là một cái vuốt ve bình thường.

Sau đó, anh chỉ tay vào thứ còn sót lại ở dưới đáy bồn tắm...

Tha thứ cho tôi, nếu như bây giờ anh vẫn còn bình thường như trước, tôi cam đoan mình sẽ tặng ngay cho anh một cái tát. Mà đúng là tôi đã làm như thế thật, chỉ là lực tay thì lại nhẹ hơn rất nhiều. Tôi nhóm người đứng dậy, vỗ vỗ lên đôi má anh, xúc cảm nơi đầu ngón tay khiến tôi liên tưởng tới miếng thịt ướp lạnh vẫn còn cả da được bày bán trong siêu thị. Tôi nói với anh: “Anh có biết gì không vậy, đừng có nói với em là vẫn còn những việc khác cần làm vào đúng lúc em vừa định đi nghỉ thể chứ...”

Anh gạt đầu.

Sau đó, tôi cố ép mình nhìn con xúc động muốn bóp chết anh xuống — dù rằng có thể anh đã chết sẵn rồi — rồi chuyển sự chú ý của mình sang những mảnh vụn cơ thể ở dưới đáy bồn tắm.

Phải xử lý thế nào đây?

Những kiến thức thông thường cùng với vô số phim ảnh và tiểu thuyết cho tôi biết rằng, ném thẳng chúng vào thùng rác là một hành động ngu ngốc. Nếu muốn những thứ này lãng lẽ biến mất dần ngay trong phòng, biện pháp tốt nhất dường như chính là dùng hóa chất ăn mòn chúng, nhưng... Tạm không nói trong nhà bây giờ vốn chẳng có trữ sẵn những thứ đó, chỉ riêng việc có thể kiếm được những thứ đó hay không đã là một vấn đề.

Thế là, tôi quyết định giải quyết những mớ rác vừa mới xuất hiện kia trước. Tôi gom hết mớ giấy vệ sinh đỏ chót như lấy từ hiện trường án mạng lại, mang tới phòng bếp, rưới dầu ăn lên, sau đó châm lửa, đốt tất cả không còn mảnh vụn. Làn khói xám bốc lên, bay vào trong ống máy hút dầu mỡ. Tôi nghĩ, thế này chắc sẽ không để lại bất cứ dấu vết nào nữa. Sau khi cọ sạch sẽ những vết đen kết dưới đáy nồi, tôi vòng trở về phòng tắm, nén thở cảm giác kì dị kia xuống, gom hết những phần cơ thể ở dưới đáy bồn tắm của anh lại gói trong màng bọc thực phẩm, sau đó... cất vào ngăn đá.

Tôi nghĩ, một ngày dài mệt nhọc hôm nay có lẽ đã kết thúc rồi. Ngày mai... nhất định phải tìm một nơi để xử lý ổn thỏa phần thịt người kia.

Đến cả cửa sổ và cửa thông gió tôi cũng không dám mở, chỉ dám đốt một cây nến thơm, cô độc ăn hết phần cơm nguội ngắt mua được. Nhân tiện... chơi với đầu lưỡi anh một lát.

— Hẳn tôi không phải kẻ biến thái, vậy nên xin đừng để ý tới những tiểu tiết làm gì. Tình hình cụ thể rõ ràng là tôi đang cười đùa hỏi anh rằng anh có muốn ăn tôi không, sau khi thấy anh lắc đầu ngay tắp lự, tôi bắt đầu suy tư xem tại sao những thứ thịt đã lạnh lẽo đó vẫn còn có thể động đậy, thậm chí còn không xuất hiện vết đốm thì thề mà người ta thường nói. Và cả... rốt cuộc là do sự biến đổi về giọng nói khiến anh không muốn nói chuyện hay do anh thực sự không thể nói được.

Đề xác nhận ý tưởng kì quặc mới đột ngột manh nha đó của mình, anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với tôi, tôi ngồi lên cơ thể anh — đến nỗi khiến những cơ bắp trên đùi anh biến dạng — dùng tay tách miếng anh ra, thò ngón tay vào miệng anh.

Anh giả khờ, nhưng rồi lại không thể tìm được một biểu cảm phù hợp, nhìn thế nào cũng thấy thật đáng yêu. Hẳn nên nói là với tình trạng của anh hiện giờ, đã khó có khả năng thể hiện được biểu cảm gì nữa rồi...

Tôi cong ngón tay khâu thứ, nụ cười mờ nhòa mới giây trước thoát chốc biến thành cái chau mày. Lưỡi anh... hoàn toàn không có phản ứng, cứ như cá chết vậy. Dầu chính bản thân tôi cũng không cho rằng anh sẽ phản ứng lại trước hành động này, thì hệ thần kinh cảm giác của anh cũng phải chỉ đạo ra một phản xạ vô điều kiện nào đó chứ. Thế nhưng, biểu hiện của anh giờ phút này vẫn hệt như trước đó. Lưỡi anh... không, miếng thịt đó, cứ như đã nằm chết cứng trong cái nơi được gọi là khoang miệng của anh vậy.

Liên tưởng tới lúc tách mở hàm dưới của anh vừa nãy, chiếm lĩnh hết thảy cảm giác của tôi chính là những khớp xương đang mài giũa vào nhau. Một ý nghĩ lờ mờ bắt đầu trôi lên trong óc tôi.

“Thật là... tội nghiệp làm sao...” Hai mắt tôi nhắm lại, tai như nghe được tiếng nói từ chính khuôn miệng mình, “Thực ra cũng không phải những múi cơ vẫn còn có thể hoạt động, mà là... khung xương đang cố mang da thịt chuyển động theo nó...”

Đôi tay buông thõng hai bên người anh vòng ôm qua eo tôi, làn da đã đổi màu hiện lên chút huyết sắc dưới ánh sáng của ngọn đèn vôn-fram soi tỏ. Tôi rút những ngón tay đang hiện diện trong khoang miệng anh ra, kéo đầu anh lại ôm chặt vào ngực mình.

Không sao cả... Không sao...

Như muốn để nhiệt độ cơ thể mình truyền qua cho anh, tôi cố hết sức dán sát vào làn da lạnh giá của anh. Tôi tự nhủ mình rằng, không sao, dầu có thế nào đi nữa, anh vẫn là anh thôi.

Đêm đó, anh kiên quyết đòi qua đêm trong phòng tắm. Tôi ôm chặt gối muốn ngủ cùng với anh, nhưng đã bị anh đẩy lại vào phòng ngủ, của chúng tôi. Một đêm không chợp mắt. Tỉnh mơ hôm sau, tôi mở cánh cửa gỗ của phòng tắm.

Vào ngày thứ ba giữa hè này, bạn trai tôi... bắt đầu thối rữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Tôi Đang Thối Rữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tôi bắt đầu tìm kiếm trên mạng những mọo vật mà bình thường hay được nhiều người lời ra bàn luận... À không, là cách xử lý thi thể thế nào.

Cuối cùng, sau khi trông thấy một tấm hình chụp một thí nghiệm trên thịt động vật, tôi cơ hồ đánh mất toàn bộ hi vọng về việc này. Nhất là... khi khúc xương bị đốt cháy đen đỏ hiện ra trước mắt tôi. Tạm không nói hành động này sẽ mang đến những thương tổn lớn dường nào cho cái xác hiện đang nằm trong phòng tắm của tôi kia, chỉ riêng việc dùng một lượng lớn axit đậm đặc... Tôi đã phải băng qua cả nửa thành phố, rồi còn phải cung cấp thẻ căn cước mới có thể mua được.

Vào những lúc thế này, thật không thể không cảm thấy rằng, những người làm ra được cái thí nghiệm đầy tính thực dụng kia, quả có được điều kiện phòng thực nghiệm... quá tốt. Nhưng, cứ cho là phòng thực nghiệm đi nữa thì cũng chỉ có thể lấy được một lượng nhỏ chứ không thể có đủ liều lượng để phân hủy cả một cái xác đang thối rữa.

Tôi so vai, cuối cùng tắt máy tính đi, sau đó bước vào căn phòng tắm đang vang những tiếng vù vù không dứt. Máy tiếng đồng hồ trước, cuối cùng tôi cũng không chịu nổi thứ mùi hôi thối đó và quyết định bật mở quạt thông gió chỉ trong một chớp nhoáng. Nếu nói trước đó vẫn chỉ có duy nhất một thứ mùi tanh của máu và thịt sống, vậy thứ mùi của sớm nay — được áp ủ suốt cả đêm hè (hoặc thậm chí đã bắt đầu từ cái khoảnh khắc của hai đêm trước đó), trong căn phòng tắm không thông gió — tôi có thể khẳng định nó chính là mùi hôi thối của xác chết mà người ta thường nói.

Hai chân anh cuộn tròn, ngồi co người trên lớp gạch bằng men sứ giữa bồn tắm và bồn rửa tay. Tư thế này rất dễ khiến người ta liên tưởng tới những kiểu học sinh hay bị bắt nạt hồi còn trên ghế nhà trường... Ôi, nếu như, anh đang không dùng tay cấu xé những thớ thịt trên người mình.

Tôi hít vào mấy hơi thật sâu, để cho niêm mạc mũi mình làm quen với thứ mùi này. Sau đó tôi đi đến, ngồi xổm xuống trước mặt anh, hỏi như anh vẫn còn bình thường: “Anh thật sự không cảm thấy một chút đau đớn nào luôn sao?”

Nói thực lòng, tôi nhìn mà đau xót vô cùng. Đầu ngón tay phải đã lộ cả xương trắng của anh đang ngất lầy một miếng thịt thối trên người mình. Bóng dáng thoát trông đã không thể gọi là cao lớn của anh lúc này... đã bị chính anh cấu xé ra biết bao thương tích, chồng chéo lên nhau. Có nhiều chỗ, thậm chí còn trông thấy cả xương trắng, và cả sắc hồng ửng tươi sáng lộ ra từ những thớ thịt chưa kịp thối rữa của anh.

Đó là... hệt như màu đỏ tươi của những miếng sườn treo lủng lẳng ngoài mấy hàng thịt sống.

Con người và những con vật khác, rốt cuộc có khác gì nhau cơ chứ? Nếu đến cả màu sắc của thứ thịt cấu tạo nên thân thể cũng như nhau, vậy thì... cái gọi là sự khác biệt lấy từ đâu ra? Nếu như thống trị hành tinh này đổi sang một giống loài khác, liệu nhân loại có trở thành một thứ đồ ngon lành trên bàn ăn của ai?

Tôi nghiêng đầu suy xét vấn đề này, ngón tay xẹt qua lồng ngực anh tạo ra một vết đỏ màu thịt. Xúc cảm giờ phút này đã không giống với cảm xúc giá lạnh kia nữa, chỉ là... vẫn y nguyên một nhiệt độ mà người bình thường không nên có.

Khoảng cách giữa ngón tay tôi với trái tim anh, chỉ vòn vẹn bằng bề ngang của một khúc xương sườn. Xuyên qua khe hở giữa những khúc xương, tôi đã nhìn thấy... khối thịt có lẽ là trái tim anh. Dưới bóng đèn sáng trắng chói lòa trong phòng tắm, đến cả mạch máu trên mặt anh cũng hiện ra mồn một trước mắt.

Một nguồn sức mạnh xâm chiếm dần hai má tôi. Là một cánh tay khác của anh. À... so với tay phải thì tay trái của anh vẫn còn lành lặn hơn rất nhiều.

Anh di ngón tay viết chữ trong lòng bàn tay tôi: Sao vậy?

Có vẻ như anh đã biết rằng tôi vừa mới làm gì trong suốt mấy tiếng qua. Tôi thở ra một hơi thật dài, lắc đầu với khuôn mặt đã đổi màu của anh.

Một chuỗi im lặng kéo dài. Thành thoảng lại có tiếng giọt nước rơi xuống nền gạch vang lên, là âm thanh từ những ** của anh đang nhỏ xuống.

Tôi không biết mình nên làm sao với anh nữa, nhưng ít ra có một điều tôi hết sức rõ ràng. Đó là nếu còn tiếp tục không “dọn sạch” những thứ này đi thì cảnh sát sẽ nhanh chóng tìm tới tận cửa. Tôi không rõ liệu đến lúc nào thì đám công nhân thoát nước mới có thể phát hiện sự bất bình thường của những thứ chất lỏng thải ra từ căn hộ của chúng tôi, nhưng cái mùi khiến người ta khó lòng lơ đi này đây thì rất có thể đã lan ra khắp tầng lầu này rồi, hoặc đã bị thiết bị thông gió thổi đến tận nơi nào không chừng.

Tôi lắc mạnh đầu, quyết định tạm thời không nghĩ tới những sự việc khiến mình rối trí này nữa. Tôi ngồi xổm xuống trước mặt anh, nói bằng một vẻ trịnh trọng: “Em muốn nói chuyện này với anh.”

“???”

“Ý em là... Bây giờ em muốn nói rõ với anh một lần.”

“...”

Trên gương mặt đơ cứng đó hiện đang có hết sức để tạo ra một biểu cảm ngờ ngạc — thật sự là ngờ ngạc để thương hết đời.

Tôi nghiêng đầu, tiếp tục nói ra lý do của mình: “Bởi vì, vừa mới trông thấy trái tim của anh đó.”

Những người đang yêu đương tha thiết thường nói rằng, cái gì đại loại như tình yêu ngập trong trái tim anh, rồi anh có thể móc luôn tim mình ra cho em xem, hay rằng em chiếm lĩnh tim anh các thứ ấy.

— Có thể nhìn thấy trái tim của người yêu, chẳng phải là một chuyện rất đổi lãng mạn hay sao?

Thế là, tôi nhìn sâu vào mắt anh, dù rằng ngay đến con mắt duy nhất còn sót lại kia cũng đã lờ mờ xuống, và nói: “Em thích anh.”

Đã thích một người nào đó, vậy nếu chỉ thích vẻ bề ngoài của cô ấy hay anh ấy thì thật là nông cạn, bởi vì sớm muộn gì da thịt cũng sẽ trở thành quá khứ. Vậy, những cái gọi là giọng nói yêu thích, tích cách yêu thích, dáng điệu yêu thích, tâm hồn yêu thích... thì thực sự sẽ tồn tại đến khi nào đây? Quả vậy, đối với một người bình thường, những thứ này rất khó có thể biến mất hoặc thay đổi... Đối với những người mà tự họ cảm nhận được sự tồn tại chân thật của tình yêu ấy, có lẽ đây cũng chỉ là chuyện chó chê mèo lắm lông mà thôi. Để tìm được một điểm đặc biệt khó mà xóa bỏ, để coi nó làm lý do cho tình yêu của mình, để nâng cao giá trị của tình cảm của mình lên. Dù thế, trên thế giới này vẫn luôn có ngoại lệ.

Có người sẽ hoàn toàn biến mất, toàn bộ những thứ khiến anh ta là một con người bình thường — bao gồm cả ngoại hình bề ngoài, và cả giọng nói, tính cách, dáng điệu, tâm hồn chân thật của anh ta. Nhưng tôi vẫn luôn thích anh.

Cái thích tận xương tủy như thế.

Đến cả người sợ nhất là xem phim ma như tôi mà cũng có thể cô độc đối mặt với tình cảnh trong căn nhà mà trông hệt như hiện trường giết người này.

Nhưng anh, ở ngay phía trước, vẫn không có chút nào phản ứng. Tôi mỉm cười, lặp lại câu nói vừa nãy: “Em nói là, em thích anh.”

Và rồi, anh nhào người sang ôm siết lấy tôi, thật chặt. Tôi bị sức lực của anh khiến cho ngã phịch xuống đất. Anh dùng sức rất mạnh, mạnh đến nỗi cơ thể tôi bị những khúc xương lộ lộ của anh cắn phải, nhức nhối.

Tôi biết chắc rằng trên da và áo ngủ của mình chắc chắn đã đầy đầy bởi những thứ trên cơ thể anh. Vậy thì có làm sao? Tôi vươn tay đáp lại cái ôm của anh, khẽ kháng vồ lên tấm lưng anh, chạm mỗi lên vành tai giá lạnh của anh.

Mấy phút sau, tựa như cuối cùng đã ra được một quyết định nào đó, ngón tay anh lia tiếp những kí tự trên lưng tôi —

“Khiến anh... tiêu hóa hết đi.”

“... Dừng... dịch vị của em”

.....

Tôi lại không thể từ chối anh.

Trong nhà có tổng cộng bốn con dao. Một con dao thái lớn thường dùng để băm thịt, một con dao thái nhỏ thường dùng để thái rau, một con dao hoa quả lớn thường dùng để cắt trái cây, một con dao hoa quả nhỏ thường dùng để gọt vỏ trái cây. Giờ này phút này, tất cả chúng đều bị tôi cầm đến phòng tắm, xếp hàng đặt ra trước mắt.

Anh duỗi một cánh tay về phía tôi, ý tứ đại khái kiểu hãy bắt đầu từ chỗ đó.

Tay phải tôi cầm con dao hoa quả lớn hơn lên, nâng cao tay, sau đó... vươn tới gần cánh tay anh. Cổ tay tôi không ngừng run lên... không, có lẽ, là toàn thân tôi đang không ngừng run lên.

— Đó, nó là...

Cánh tay trước mắt tôi nhòe dần đi, không thể nhìn rõ. Rõ ràng là cánh tay tôi vẫn đang dần vươn ra với một tốc độ ổn định, nhưng trong mắt tôi, nó lại như hành động đã được làm chậm đi gấp mấy lần...

— Cứ tiếp tục thế này...

Một tiếng keng vang lên, con dao trong tay tôi đã rơi xuống đất.

Sau cùng, tôi òa khóc. Từ khi mọi việc bắt đầu tới giờ, lần đầu tiên tôi bật khóc.

Không phải là không biết tiếp theo nên làm gì, mà là không thể nhận rõ xem liệu cứ tiếp tục làm thế này thì có phải là một quyết định đúng đắn hay không.

Anh cầm con dao lên, đặt lại vào trong tay tôi, người vẫn đang lớn tiếng gào khóc. Rồi anh nắm chặt lấy cổ tay tôi, ép tôi điều khiển lưỡi dao cầm phập vào vai anh. Nước mắt tôi lại càng tuôn trào như nước lũ, khiến ánh sáng chiếu qua bị khúc xạ, biến hình. Tôi nhìn thấy những sớ thịt đã lộ ra của anh ở nơi miệng vết cắt.

Ha ha, đó là... Thứ mà tôi đã từng liên tưởng tới, hết như màu của thứ thịt sống bán trong siêu thị...

Tựa như chỉ cần chuyện đã xảy ra là sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn, không thể dừng lại. Tôi xé toạc những bộ phận vẫn chưa thối rữa trên người anh ra, với một động tác gần như là thô bạo, rồi lập tức tống ngay vào trong miệng.

— Đây là lỗi của gã đàn ông này.

— Tất cả mọi thứ, đều là do gã này kéo tôi.

Tôi chỉ nhớ được rằng, hôm đó, tôi vừa khóc, vừa nuốt ngấu lầy thứ thịt sống trong miệng, cơ hồ chẳng kịp để ý mùi vị của nó thế nào.

Và rồi, cánh tay đang tiến dần tới mức chỉ còn lại xương trắng của anh đó đã vuốt ve mái tóc tôi, vỗ nhẹ lên lưng tôi và làm cho tiếng thở đứt quãng vì vừa khóc nấc lên của tôi dịu xuống, hết đối diện dằng.

Dịu dàng đến nỗi... tôi chỉ muốn được thỏa thuê khóc mãi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Tôi Đang Thối Rữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5

Nếu hỏi tôi thịt người có mùi vị thế nào, tôi nghĩ mình cũng không trả lời được — dù rằng tôi đã nuốt ngấu một bộ phận của ** còn dư lại của anh. Có lẽ nó khá giống mùi ở khu thịt sống trong siêu thị, có lẽ nó khá giống nhân thịt trộn sẵn, có lẽ nó khá giống miếng cá lát ăn sống ở mấy vùng ven biển... Nhìn chung, nó là một loại thịt tăng dạng mềm có nhiệt độ lạnh lẽo, mùi tanh, nuốt vào dạ dày khiến dạ dày trướng căng, tựa như mỗi một hơi thở hắt ra đều khiến máu huyết bị đẩy ngược trở lại.

Tôi nhìn anh, với một khoảng xương trắng hếu lộ lộ, dè dặt nở nụ cười.

Cái... xác trước mặt tôi đó, vẫn còn một chút chùn tay không dám xé toạc những mảnh vụn lũng lảng trên xương anh ra. Lấy khả năng phân biệt và chút kiến thức y học ít ỏi đến đáng thương của tôi, có thể nhìn đại khái chỗ đó chỉ còn xương sụn, thịt nát, đường gân khó có thể xé đứt cùng với bên trong xương sườn, nơi tay tôi không len vào được... Tôi cũng không nói rõ được rốt cuộc đó là nội tạng nào.

Toàn thân tôi lúc này, nhất định cũng hết như trên bộ xương trắng hếu của anh — máu me bết bết như thế.

Tôi nghĩ, chắc anh cũng đang cười. Dù rằng bây giờ, đến cả biểu cảm đờ cứng ngơ kia cũng đã không làm được, chỉ là hai khớp hàm trên dưới va đập vào nhau thành những tiếng càn cạch. Tôi duỗi ngón tay áp lên hàng răng dưới dính máu của anh. Hàng răng trên của anh hạ xuống, nhẹ nhàng cắn lấy đầu ngón tay tôi.

“Anh bây giờ giống mấy vai phản diện tép riu trong phim kinh dị thật đó...” Tôi lùa sạch những vụn thịt thối trong hộp sọ phía sau hàm răng anh, nói đùa.

Khóp hàm vẫn cắn lấy ngón tay tôi của anh khẽ nghiêng lại, và hốc mắt trống hoác, đen ngòm kia hết như đang thể hiện sự bất mãn của anh.

— O? O σ σ σ σ?

Vấn đề vẫn luôn bị tôi lơ đi trước giờ bỗng nhiên bật ra trong não. Tôi kinh hãi vội rút ngón tay ra, cơ hồ nhảy cả người lên.

Đốt sống cổ của anh ngắc ngứ, ngẩng đầu “nhìn” tôi – người vừa bật đứng dậy. Không sai, rõ ràng nhãn cầu đã không còn, xương trắng đã lộ lộ trên mặt nhưng vẫn phải dùng đến động từ “nhìn” này.

Đôi tay tôi vuốt ve quanh viền hốc mắt trống hoác của anh, hỏi: “Anh nhìn thấy em không?”

Anh gật đầu.

“Cũng nghe thấy chứ?”

Anh gật đầu, dáng vẻ tựa như vấn đề này thật ngớ ngẩn — đương nhiên, về mặt ấy cũng chỉ do tôi tự huỷ hoại ra.

“Lạ thật...” Tôi cảm thán như thế, rồi di chuyển hai tay mình lướt dần xuống bên dưới cơ thể anh.

Các cơ quan đã chỉ còn thừa chút sụn mềm và số ít thịt thối, nhưng hệ thần kinh vẫn có thể cảm nhận như bình thường; gân và các cơ thịt đều đã hoại tử, thối rữa, nhưng bộ xương vẫn có thể hoạt động như bình thường; vị trí của bộ não trong hộp sọ đã rỗng tuếch, nhưng ý thức vẫn có thể suy nghĩ như bình thường.

Không, có lẽ việc khó có thể giải thích nhất, đã tồn tại từ tận lúc ban đầu — tại sao con người lại mất đi hô hấp và nhịp tim đây?

Tôi quyết định không tiếp tục suy nghĩ những chuyện không vui này nữa. Thế là, tôi bèn nói với anh: “Bọn mình mau dọn dẹp hết đi anh.”

Anh lại gật đầu, sau đó trầm lặng nhìn sang một bên tường phòng tắm... nơi dựng cây lau nhà vẫn dùng để kê cọ vệt máu chảy dưới sàn mấy ngày nay. Anh tưởng là làm vệ sinh phòng. Thực ra, ý tôi muốn nói là... Tôi muốn dọn dẹp thật sạch sẽ, bộ xương mà giờ này khắc này trông chẳng ra cái gì của anh.

Tôi tóm chặt xương tay anh, lôi tuột anh vào bồn tắm. Mặc kệ vẻ ngờ vực của anh, tôi cầm vòi hoa sen lên, mở van nước, xối thẳng vào hộp sọ anh. “Chàng trai” trong bồn tắm phản xạ dùng tay ngăn lại để tránh bị sặc nước, sau đó — bàn tay chỉ còn nắm nhánh xương tro trụi không ngăn được bất cứ tia nước nào, và lỗ mũi cùng với hệ hô hấp không còn hoạt động cũng không thể bị sặc.

Tôi cười gập cả người.

Cười tôi vòi hoa sen cũng cầm không chắc, cứ ôm bụng cơ hồ phủ phục trên mép bồn tắm. Tôi cảm thấy, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời này của mình tôi cười đến như thế.

— Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ, từ khóc đến tắt tiếng chuyển sang cười không ra hơi, phóng mất khắp thế giới chắc cũng chỉ có mình tôi.

Còn anh chàng trong bồn tắm nọ thì dường như vẫn luôn nhìn tôi đăm đăm bằng một “ánh mắt” chẳng mấy vui vẻ. Liên đó, không biết xuất phát từ tâm tính trẻ con nào... Tôi chỉ cảm thấy bộ xương lạnh công kia tóm lấy vai mình với một sức lực mạnh kinh người, liền đó đầu tôi bị ấn xuống bồn tắm, trong làn nước pha một lớp huyết tương nhạt màu.

May là anh đã đỡ lấy tôi (dù rằng va vào xương anh cũng rất đau đấy, nhưng ít ra vẫn tốt chán so với đập vào thành bồn tắm bằng gôm sứ). Trong lúc quờ quạng, tôi bắt được một nắm thịt không biết là bộ phận còn sót lại nào trên cơ thể anh. Sau đó nữa, chẳng lẽ mạn chút nào... Tôi bị sặc.

Không sai, tôi – người vừa cười anh vì không thể bị sặc chỉ mấy giây trước... đã bị sặc nước, hơn nữa còn ho khù khụ như sắp chết.

Đương nhiên, nguyên nhân của trận ho như sắp chết này... là trận cười dù có bị sặc cũng không thể ngừng lại của tôi.

Anh cũng cười. Tôi cảm giác được điều đó.

Bởi vì anh đã dí lên trán tôi bằng xương ngón tay trắng hếu tội nghiệp của anh.

Tôi cố đè nén cơn quá khích của mình lại, thờ ra một hơi thật chậm, thật dài. Cảm giác lớp áo ướt dính bết vào người này thật không dễ chịu chút nào. Tôi bèn cởi nút áo trên ra, và với một chút ý đồ trêu chọc, trước bộ xương vẫn còn gấn mấy miếng thịt lỏng lẻo này, tôi lột mình trần truồng bằng một vẻ tỉnh queo.

Hừm, rõ là một lần tắm chung kì quặc.

Nói cho chính xác, là sau khi xối sơ đi những vết máu bẩn trên người mình, tôi bắt đầu chà xát cơ thể anh một cách thô bạo. Dùng chiếc kéo tia lông mày trên kệ phòng tắm, tôi cẩn thận cắt tia sạch sẽ những mô bộ phận còn sót lại trên người anh.

Con người thực sự có thể thay đổi rất nhiều trong một thời gian ngắn. Tôi phát hiện mình đáng sợ đến mức chính bản thân tôi cũng không dám tin. Lúc dùng cây kéo tia lông mày để cắt đi từng miếng thịt con người, tôi chẳng hề có mấy may chút nào ngập ngừng hay run rẩy. Thậm chí cả khi nghe thấy tiếng lạo rạo của kéo cắt đứt xương sụn, tôi vẫn không một chút cảm xúc khác thường.

— Không còn những thứ ô uế chướng mắt này, bộ xương của anh, sẽ là sự tồn tại thuần khiết hơn cả tuyết trắng.

Dù sao sớm muộn cũng sẽ thối rữa, tôi muốn có bộ xương hoàn chỉnh, tuyệt đẹp của anh.

Bộ xương lạnh lẽo đó vẫn thường cọ xát vào da dẻ nóng hổi của tôi, máu thịt lỏng tòng nước thì thoảng sẽ bết lên người tôi. Tôi đã quen với mùi vị dị hợm này từ lâu, thậm chí còn như cảm nhận được một hơi thở ấm áp.

Hơi thở đó, tưởng như quấn quanh ở nơi sâu của sống chết... hân hoan tới run người.

Dần dà, hơi thở bắt đầu chuyển sang dồn dập, sao cứ như hơi thở đã mất đi của anh. Đè nặng lên cơ thể tôi. Cùng với nhịp tim thỉnh thoảng nhanh gấp bội lần.

Hơi nước nóng ẩm chậm rãi bốc lên từ bồn tắm chật hẹp. Mượn hơi nước, tôi duỗi ngón tay với vào trong hốc mắt, giữa xương sườn, thậm chí cả khe hở ở xương chậu của anh, rửa sạch mọi góc ngách bên trong anh.

Đầu óc tôi như bị lũng mất một đoạn, nhất thời cũng không thể phân rõ rốt cuộc mình đang tẩy rửa cho anh hay chỉ đang thỏa mãn thứ dục vọng biến thái nào đó trong lòng. Tôi... muốn với vào trong cơ thể anh, cắm phập vào những lỗ hổng trên người anh.

Trải qua chuyện này, lý do tại sao việc cầu sinh con thời xa xưa luôn có quan hệ mật thiết với đám quái vật xúc tu cũng có thể hiểu được rồi. Bởi vì, đây quả thực...

Tôi ấn môi lên hàm răng đã đưa hẳn ra ngoài của anh, dùng lưỡi mình liếm khắp nửa khuôn mặt anh. Sau đó, tay chọt dùng sức, xé toạc nửa phần da đầu còn sót lại của anh.

Người yêu của tôi, cái xác của tôi, bộ xương của tôi, nâng khúc xương cổ tay của anh lên vuốt ve da thịt nóng rực của tôi, hết như những lúc chúng tôi vẫn ve vuốt nhau khi trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Tôi Đang Thối Rữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bài học lớn nhất mà thế giới này dạy tôi chính là nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ cho bạn thuận buồm xuôi gió. Dù rằng cái gọi là “thuận buồm xuôi gió” ấy chỉ là cụm từ mang tính giai đoạn tương đối.

Kể từ buổi chiều hôm ấy, dạ dày tôi bắt đầu âm ỉ. Mới đầu vẫn trong một mức độ có thể chịu đựng được, sau đó dần trở nên dữ dội hơn, cuối cùng đã tới nước không thể không co gập người nằm yên trên giường.

Thực ra, nếu suy nghĩ cận kề, người vẫn luôn chỉ dám ăn thịt bò bít tết chín tám phần như tôi, không có phản ứng gì mới là kì lạ.

Cuối cùng, vào ba tiếng đồng hồ sau đó, tôi cố nện những bước chân phù phiếm xông thẳng vào toa-lét, vừa ôm bồn cầu vừa bắt đầu... nôn.

Thứ hỗn hợp dịch vị đặc mùi axit clohydric và mùi thịt sống tanh tươi gai mũi trào ngược lên, đúng theo con đường tôi đã cố nuốt chúng xuống trước đó không lâu, quét qua thực quản, tràn qua cuống họng, sau cùng trào ra qua khoang miệng hoặc khoang mũi. Nước mắt sinh lý lẫn vào những thứ nôn ra chảy xuống mặt tôi. Tôi nhìn những thứ xú uế trong bồn cầu, những giọt nước mắt sinh lý ban đầu dần chuyển thành nước mắt cảm xúc.

Tôi đúng là đồ tồi, tôi là một tên lừa đảo. Rõ ràng tôi đã nói muốn thực sự kết hợp thành một thể với anh, kết quả lại —

Làm mất anh rồi. Tôi đã nôn anh ra khỏi dạ dày mình; lấy anh ra khỏi cơ thể mình... tan biến sạch sẽ.

Từ phòng khách, bộ xương đó bước vào, cánh tay chỉ còn thừa mỗi xương trắng cảm lấy khăn mặt, ý đồ lau sạch mặt tôi. Song, thứ xúc cảm từ những đốt xương ngón tay được bao bọc bởi một lớp khăn mặt mỏng manh đó... cũng khiến người ta đau nhói. Tôi cúi đầu, không biết nên nói gì cho phải. Anh vẫn cố chấp lau mặt tôi cho bằng sạch. Sau đó, vỗ nhẹ lên lưng tôi, hẳn là đồ dành.

Gã đàn ông lúc này thật đúng là chẳng đáng yêu chút nào.

Trong lúc người yêu đang lo nghĩ xem liệu mình có thể béo lên bởi vì nuốt lời hay không, chỉ ít anh cũng phải vờ như tức giận một chút chứ.

Tôi không hiểu ý anh. Sau cùng, tôi nhìn vào những “anh” trong bồn cầu kia, liền đó đập mạnh nắp bồn cầu xuống, kéo van xả nước. Tiếng nước tác động lên ống xi-phông vang lên, tôi cảm thấy có gì đó đã biến mất, rồi lại không nói rõ được đó là những thứ gì. Có lẽ là những bộ phận khiến anh là một con người bình thường, hoặc linh hồn của một con người bình thường. Tóm lại, một quá khứ nào đó giữa chúng tôi đã bị xả vào cống thoát nước mà e rằng cả một đời này tôi cũng không thể nhặt về được.

Tương lai chưa biết sẽ là một khối đầu hoàn toàn mới.

Tôi chống tay xuống bồn và rửa mặt, anh vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy tôi từ phía sau, hàm răng đưa ra mài cọ vào sau gáy tôi. Có lẽ anh đang hôn tôi. Kể từ khi mọi việc bắt đầu tới giờ, lần đầu tiên anh chẳng này chủ động hôn tôi. — Tôi giữ chặt hộp sọ anh. Nhận ra xúc cảm tuyệt diệu dưới tay ấy, tôi chuyển sang vuốt ve anh.

“Em đi nấu ít cháo làm bữa tối... Quà nhiên, vẫn bị đau dạ dày...”

Hai khúc xương cánh tay của anh siết chặt, không nói lời nào — mà cũng chẳng thể nói được.

Tôi nói: “Tại anh cả đấy.”

Hai tay anh lỏng ra, đứng lặng sau lưng tôi như cậu học sinh chờ bị phạt. Từ trong tấm gương trước mặt, tôi có thể trông thấy anh đang cúi gằm xuống thấp dần, sau đó —

“A —!!!”

Tôi hét lên thành tiếng.

Không biết do khúc xương cổ nào đã đứt ra, cả hộp sọ của anh rơi xuống đất.

Khoảnh khắc đó, tôi cảm giác toàn thân mình trở nên lạnh ngắt, hai chân nhũn như tường chừng sẽ lập tức ngã nhào xuống đất. Tai tôi ong lên, ngỡ cả thế giới đang dần lìa xa mình.

Đó là một thứ cảm xúc mang tên khủng hoảng, chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi đã lấp đầy linh hồn tôi.

Bộ xương của anh đứng cứng còng ở đó mấy giây rồi ngồi xuống thật chậm, thật chậm. Xương tay anh cầm cái đầu của mình lên và rắc, đã ráp nó lại vào chỗ cũ. Tắt thây hết như trước khi chuyện ngoài ý muốn đó xảy ra.

“...” Miệng mồm tôi há hốc, nghĩ cả buổi cũng không nói được chữ nào. Cuối cùng chỉ có thể cam chịu quay đi, bỏ vào trong bếp tự nấu cho cái dạ dày đáng thương của mình một bát cháo loãng.

Đúng là tên khốn đáng chết — tuy là, chết hay không chết còn chưa dám chắc, nhưng chỉ ít tuyệt không phải đang sống.

Lót dạ xong rồi, tôi lại quay về giường cho cái dạ dày còn đang đau âm ỉ của mình được nghỉ ngơi đáng hoàng. Tôi dùng cái chăn mỏng ngày hè bọc kín mít cả người mình, quay mặt vào tường và cuộn tròn người lại. Không một chút buồn ngủ. Nếu hỏi tôi nguyên nhân tại sao không hề buồn ngủ thì —

Cái tên khốn đáng chết tôi đã nhắc tới mấy lần trước, hiện đang quy gối nằm sấp trên sàn nhà dọc theo mép giường, ánh mắt xuyên qua hốc mắt trũng sâu, trống hoác nhìn tôi lom lom khiến lưng tôi dựng ngược da gà. Cuối cùng, người đầu hàng vẫn là tôi.

Khi bạn trở mình và nhận ra có một bộ xương người đang nhìn bạn chăm chú... Câu nói này vẫn nên dừng ở đây thì hơn. Không cần nói nữa câu sau nữa, bởi vốn chính nó cũng đã là một tình tiết chỉ có thể xuất hiện trong phim kinh dị rồi.

Tôi thở hắt ra một hơi, hỏi anh: “Anh nói xem, bây giờ em có nên hét toáng lên không? Hay là nên cầm gối đập anh thì hơn?”

Hai hàm răng của anh va đập vào nhau phát ra những tiếng cạch cạch.

Anh vươn tay, kéo lấy một góc chăn của tôi.

Tôi vuốt lại đầu tóc mình, khẽ dịch người vào phía trong, nhường ra một khoảng trống. Tôi nói: “Lên đây đi. Dù sao giờ anh cũng là bộ xương được tắm rửa sạch sẽ rồi, sẽ không làm bẩn giường đâu.”

Trông bộ xương này dường như vui vẻ hẳn lên, lại nằm ngả xuống vị trí thường ngày của anh. Cảm nhận duy nhất của tôi đêm đó là: Xương cốt của con người, thật là cứng quá.

Ngày mới được đánh thức bằng một chuỗi tiếng chuông cửa vang lên liên hồi.

Trong lúc tôi đang quờ quạng dụi đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ của mình, tiếng vang đó vẫn mãi kêu réo không ngừng nghỉ, thậm chí còn có cả tiếng đập cửa chẳng mấy thân thiện truyền tới.

Phản ứng và hành động của anh lại rất cơ trí và nhanh nhẹn. Mới đó, anh đã bò dậy khỏi giường và trốn vào trong tủ quần áo. Tôi thì xò đôi dép lê bước ra cửa trước, vận động não đoán xem rốt cuộc người ở bên kia cánh cửa là ai.

Song, sau khi mở cửa và nhìn rõ người tới, hết thảy đều trở nên vô nghĩa và không còn quan trọng thế nữa.

Buổi sớm giữa hè thi thoảng cũng có chút cảm giác mát mẻ như thế. Hai vị cảnh sát đứng trước cửa nhà tôi mặc bộ cảnh phục gọn gàng thẳng thớm, nói mấy câu gì đó với sắc mặt lạnh tanh.

Đầu óc tôi tỉnh hẳn chỉ sau mấy giây, diễn biến quá mức đột ngột khiến tôi không thể nghe rõ những gì họ nói.

Mãi đến khi một trong số họ không ngừng gọi to tên tôi, tôi mới phản ứng lại, hỏi thăm lại họ.

Họ hỏi tôi, liệu có thể vào nhà uống ly trà được không.

Tôi nói, đương nhiên là được.

Liền đó nghiêng người sang bên, để thoáng lối đi từ cửa đến huyền quan rồi đến phòng khách.

Không ngoài dự đoán của tôi, họ chậm rãi bắt đầu từ những vấn đề linh tinh hỏi cũng được mà không hỏi cũng chẳng sao, cuối cùng dẫn dắt đến người bạn cùng phòng với tôi.

Cả quá trình tôi đã nghĩ rất nhiều. Tôi nghĩ tới mấy phần nội tạng vẫn bị tôi bỏ trong ngăn đá của anh, tôi nghĩ tới trong cống thoát nước nhất định vẫn còn rất nhiều những ** của anh, tôi nghĩ tới cây kéo tỉa lông mày vẫn còn dính vết máu chưa rửa sạch của anh...

Tới nỗi, lúc trả lời những câu hỏi của họ, lúc bịa ra lời khai hoang đường ngu ngốc là chưa từng nghe được gì đó, tôi đã lo lắng và hững hờ đến thế.

Tôi dám khẳng định mình đã bị nghi ngờ. Tôi cũng thầm may mắn vì hai tay cảnh sát này chỉ đơn thuần hỏi tôi với ánh mắt ngờ vực chứ không hề tiến thêm một bước kiểm tra căn phòng trọ này.

Nhất định họ đã nắm được chứng cứ nào đó — có lẽ sau khi dám công nhân thoát nước phát hiện ra vật thể khả nghi đã báo với cảnh sát, cũng có thể những người hàng xóm đã ngửi được thứ mùi kì lạ và nghe thấy tiếng la hét của tôi. Dù sao đi nữa, trong một đô thị phồn hoa và rộng lớn thế này, sẽ chẳng có ai chú ý tới sự biến mất của một người.

Sau khi tiễn họ đi, tôi cảm nhận được một cơn hoang mang tột độ.

Anh đi ra khỏi tủ quần áo trong phòng ngủ, đứng lặng bên tôi.

Tôi nói với anh: “Chúng ta cần nghĩ cách.”

“Chúng ta không thể tiếp tục ở đây được nữa.”

“Bỏ trốn tới nơi nào... không có quá nhiều trói buộc.”

Buổi đêm hôm ấy, tôi tháo anh ra thành từng khúc nhỏ, xếp vào trong va li du lịch của mình. Thứ hiện ra trong thế giới của chúng tôi chỉ có bốn chữ: Rời khỏi nơi này.

— Tôi phương nào chẳng biết.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Tôi Đang Thối Rữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Phiên ngoại: Người nghệ sĩ nơi bến cảng

Đây là một thành thị sát biển gần biên giới, nằm gọn trong một góc lục địa, được thiên nhiên ưu đãi cho cả vùng hải vực xung quanh luôn gió êm sóng lặng quanh năm, sau thì thành một vùng hải cảng nổi tiếng. Đồng thời... cũng có thể nói là một trong những nơi có dân số biến động phức tạp nhất trên đại lục.

Tôi tới nơi này vào ba tháng trước, quyết định tạm thời ở lại đây vào hai tháng rưỡi trước.

Sử dụng khoản tích góp chẳng còn bao nhiêu sau khi trừ đi lộ phí, tôi dùng một phần tiền thuê một căn gác xép bên bến cảng. Gió biểnbett đinhtừ vòm khơi xa xanh màu bích ngọc ủa vào trong phòng, thổi dạt tấm rèm cửa cũ. Trong không gian âm thấp như thế, tôi bắt đầu lo thay cho bộ xương của anh. May là trong một thành phố ven biển như thế này, mọi thứ đều tốt hơn rất nhiều, kể cả những thứ bị hạn chế... cũng chẳng ai thêm đề ý đến thân phận người mua nó.

Bao gồm xút, xăng và ô-xi già.

Bao gồm máy khoan xương, kim cắt dây thép và kẹp gấp mạ crôm.

Trong nỗi lo không biết lúc rút tủy xương anh có đau không, không biết lúc tẩy trắng anh có khó chịu hay không, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ này. Đương nhiên, bây giờ nghỉ lại, giữ cả người anh ngâm trong dung dịch gì gì đó một tuần... trong lúc đó thì thoảng lại vọc những nhánh xương chân anh trong nước thì thật là...

... Thật là quá đáng quá rồi.

Tóm lại, xương cốt bắt đầu ngả ó vàng đỏ hiện đã biến thành màu trắng không tí vết lằn đầu trông thấy, những khớp xương được cố định bằng gân và dây ni lông cũng sẽ không dễ dàng rơi ra.

Vì sợ người qua lại phát hiện nên tôi rất ít mở cửa sổ, cũng sẽ không đi ra ngoài một mình. Thỉnh thoảng, tôi sẽ núp vào một góc âm u của căn gác để dọa ma người ta.

— Đây chính là anh, của tôi. Người tôi yêu... chân thành nhất.

Có lúc tôi sẽ tháo anh ra xếp vào và li, xách anh xuống bến cảng phồn hoa chẳng có chỗ nào chơi ngay dưới cửa sổ. Thời gian không giống nhau, thực ra đôi một cách nói khác chính là tủy vào tâm trạng... Có lúc một tuần hai ba lần, có lúc một tháng ba bốn lần.

Ở nơi bến cảng có nhiều thuyền buôn các nước qua lại tấp nập ấy, các nghệ sĩ thường thường tụ tập về. Đại khái tôi chính là người mới nhất vừa gia nhập. Nói là “gia nhập” có lẽ không đúng lắm, bởi vì... Đa phần trong số những nghệ sĩ này đều qua lại trên thể giới theo các thuyền buôn, mỗi lần cập một bến cảng hoặc một vùng đất là lại xuống thuyền dừng chân.

Còn tôi... có thể ở lại thành phố ven biển này bao lâu đây? Tôi nghĩ tôi cũng không rõ nữa. Nếu cứ phải đeo thêm điều kiện hạn chế về thời gian, vậy hẳn là... đến lúc số tiền kiếm được giảm đi chẳng

Không sai, ngón tôi dùng bán nghệ ở bến cảng này, là một môn “Ma pháp” — đó là cái tên tôi gọi nó — nói một cách chính xác, là một môn Ma pháp theo hướng tìm kiếm cái lạ. Trong vòng người hiểu kì vậy xem thì đồng thời cũng có những đứa bé sợ hãi khóc thét.

Ma pháp của tôi, chính là có thể khiến một bộ xương người hoạt động, không nhờ thứ gì.

Có người đoán tôi lên dùng dây câu để điều khiển anh, cũng có người đoán kì thực bộ xương đó là một món đồ chơi đã lên dây cót. Nhưng những cái này đều không phải trọng điểm. Trọng điểm là... gã này, mới đây còn học được kĩ năng dùng mấy ngón xương chân đáng thương của anh làm các phép toán cộng trừ... Hoặc là, ừm, kĩ năng... xoa đầu đứa trẻ khóc thét lên vì anh khiến con bé càng khóc dữ dội hơn nữa.

Bất kể thế nào, có thể kiếm được nhiều tiền hơn đã là một... người đàn ông tốt? À mà, phải gọi là bộ xương tốt chứ nhỉ.

Tôi nhún vai, từ khi nghe được chủ nhà và người khác rỉ tai nhau rằng tôi là phù thủy ở khúc ngoặt cầu thang, tôi liền mua vài đen về may một cái áo choàng kín đáo mực thước, nhân tiện còn trang trí căn gác nhỏ nọ thành hết như một căn phòng ma. Về sau, từ khi mụ già lẩm mồm kia đến thu tiền thuê nhà thì không còn dám tiến vào khoảng đất trời bé nhỏ của riêng tôi và anh nữa.

Chỉ là... hôm nay, lúc ra ngoài mua com tói, tôi vẫn để ý thấy người phụ nữ bên kia đường chỉ chỉ trỏ sau lưng tôi, trong miệng còn lẩm nhẩm mấy cụm từ kiểu như “điềm gở”, “phù thủy”.

Tôi chỉ cười, không thèm để ý. Trong xã hội hiện đại, đôi lúc những niềm mê tín bị đè nén lại càng bùng lên mạnh mẽ hơn.

Chẳng bằng nói... anh ấy của tôi vốn đã trở thành một sự tồn tại siêu nhiên.

Tôi ôm chặt hộp thức ăn nhanh mới mua trong ngực, trở về nơi mình tạm gọi là nhà. Bộ xương kia vẫn đang cuộn người trên giường nhằm chán chuyển kênh tivi. Vừa thấy tôi, anh đã đứng dậy, dành cho tôi một vòng ôm rộng mở.

— Còn có thể ở lại nơi này bao lâu nữa đây?

— Tôi không biết nữa.

Tôi nghĩ, ngày mai... tôi nên đi tìm hiểu về điểm đến của chuyến tàu vận chuyển khách gần nhất xem thử.

Song, miễn là được bên anh, dù ở phương trời nào cũng có vấn đề gì?

[Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Tôi Đang Thối Rữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.